



**Penny Jordan**  
**SKAISČIOJI ŠEICHO NUOTAKA**  
Romanas

Versta iš Penny Jordan, The Sheikh's Virgin Bride, 2003

© Penny Jordan, 2003

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. R. L.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Rūta Jadkauskaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2007

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2007

© Svajonių knygos, 2007

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

# **PIRMAS SKYRIUS**

- Ar jau susipažinai su tuo seksualiu burlentininkų asistentu, apie kurį tau pasakojau?

- Aišku, susipažinau! Jis - tikras saldainiukas, kaip man ir sakei, bet ne tik! Jau susitarėme - vėliau jis užsuks į mano kambarį. Žinai, jis minėjo turintis elgtis itin apdairiai! Berods, tasai šeichas Rašidas, šio viešbučio bendrasavininkis, jam griežtai prisakė, kad daugiau jokių bičiulysčių su viešbučio viešniomis nebūtų!

- Bet juk tau tai buvo daugiau negu bičiulystė, tiesa?

- O taip... kur kas daugiau!

Po priešpiečių įsitaisiusi po plačiu restorano "Marina" baro saulės skėčiu, Petra girdėjo kiekvieną netoliese užkandžiavusių moterų pokalbio smulkmeną. Dar vis aptarinėdamos seksualiojo Zurano kurortinio komplekso burlentininkų instruktoriaus sugebėjimus, nepažįstamosios pakilo, ketindamos išeiti.

Pastebėjusi, kad viena jų paliko palaidinukę, Petra pakėlė ją, kad suskubtų gražinti. Nors diskusija trumpam nutrūko palaidinukės savininkei atsainiai mestelėjus padėkos žodelį, netrukus abi draugės, vėl įsitraukusios į po-

kalbį, jau žingsniavo tolyn. Jos negalėjo matyti, kad Petros veide nušvito šypsena, o lūpos vos girdimai sukuždėjo: "ačiū!"

Nepažįstamosios visiškai nenutuokė, kad jų dėka Petra ką tik gavo informaciją, kurią geidė sužinoti net dvi dienas!

Atostogautojoms dingus iš akiračio, Petra sukruoto rankioti išsklaidytus savo drabužius. Skirtingai nei jos, per priešpiečius mergina vilkėjo platėjančias šilkinės kelnes, o vietoj maudymosi kostiumėlio - bikinį.

Prisidengusi akis nuo spiginančios saulės, Petra pasisuko į ją aptarnavusį padavėją.

- Atleiskite, - pasiteiravo, - ar negalėtumėte parodyti, kur galėčiau rasti burlentininkus?



Po pusvalandžio Petra patogiai įsitaisiusi šezlonge maudėsi saulės spinduliuose, paklausiusi paplūdimio patarnautojo, paslaugiai nurodžiusio, kurioje vietoje ji galės mėgautis niekieno neužstojama įspūdingo grožio įlanka. Tačiau kur kas labiau merginai rūpėjo įsitaisyti taip, kad prieš akis matytų burlentininkų instruktorių, kurį taip entuziastingai per priešpie-

čius aptarinėjo nepažįstamosios.

Štai dabar Petra turės puikią progą įsitikinti, kiek teisingi tie svaičiojimai!

Ne, išvaizdus raumeningo vyro kūnas jos nebūtų nustebinęs. Žuvus tėvams, kai merginai tebuvo septyniolika, ji studijavo Amerikos universitete ir su krikštatėviu, vyresniuoju britų diplomatu ir artimiausiu tėvų draugu, skersai išilgai išmaišė visą Europą ir Australiją. Tad tie seksualūs paplūdimio gražuoliukai - eržilai, mačo tipo vyrai, kurie manosi esą moteriškajai lyčiai tikra Dievo dovana, jai nieko naujo!

Taip, šis vyras pasižymi absoliučiai visais šio tipo bruožais. Ir ne tik!

"Jei demonstruotų garsių dizainerių apatinius, galėtų be vargo susikrauti nemenką turtą..." - vos neišsprūdo Petrai, užplūdus geidulingam karščiui, pasiekusiam ją net tokioje atokioje slaptavietėje.

Tačiau atidžiau jį nužvelgusi, mergina norom nenorom buvo priversta pripažinti, kad šis vyras turi ir dar kažką. Kažką tikrai ypatinga...

Petra pastebėjo, kad instruktoriui tvarkant paplūdimy išmėtytas burlentes, firminės viešbučio glaudės, turinčios slėpti jo seksualumą, tik dar labiau tai paryškina.

Petra net iš tolo kone galėjo justti jo vyriškumą ir testosteronu pulsuojančią aurą. Dirbant jo kūno judesiai buvo lankstūs lyg medžiojančios panteros: kiekvienas krustelėjimas, kiekvienas apskaičiuotas tobulos harmonijos atodūsis - nė menkiausio lašo išėkvotos energijos!..

Petra regėjo, kaip saulės spinduliai išryškina jo rankos raumenų struktūrą jam laikant burlentę, o lengvas vėjelis taršo tankius tamsius plaukus. Žvelgdama į jį pro elegantiškus tamsius akinius mergina spėjo, kad tikriausiai šitaip banglentininkų instruktorių stebi bemaž kiekviena paplūdimio moteris, dauguma jų - ir sulaikiusios kvapą kaip ji! "Jo buvimas beveik hipnotizuoja", - pripažino Petra. Jis kone iššaukiamai seksualus ir labai, tiesiog beprotiškai jaudinamai pavojingas!

"O, taip! - spragtelėjo pirštais Petra. - Jis būtent toks, kokio man reikia!" ir kuo toliau stebėjo, tuo labiau buvo tuo įsitikinusi.

Nė valandai nepraėjus Petra jau kūrė planus. Atėjo metas grįžti į ištaigingąjį viešbučio numerį. Pakeliui prasukusi pro poilsiautojų pilną aikštelę, mergina dar kartą apsidairė aplink ir susimąstė.

Nenuostabu, kad šis pramogų kompleksas

susilaukė tokio pripažinimo. Akį traukiantis marokietiškas dizainas, kvapūs sodeliai, patrauklios ekstravagantiškos parduotuvėlės ar viliojantys tradicinio *souq* aromatai - visa tai alsavo magija ir romantika, bet visų pirma - prabanga. Net nesitiki, kad aplink išsidėstę net dvidešimt skirtingų restoranų, patiekiančių valgius iš kone kiekvieno pasaulio kampelio!

Bet dabar apie maistą mergina negalvojo.



Iš savo numerio vonios kambario Petra galėjo matyti beveik visą paplūdimį. Seksualusis burlentininkas pradingo popiečiu, prieplaukoje pririšęs vieną iš tų dailių pasiutusiai lakstančių valčių. Paskutinis vaizdas, kurį pamatė mergina, buvo saulės atspindys jo plaukų tamsumoje ir ant įdegusios odos auksu žėrintys prakaito lašeliai.

Kai saulė ėmė leisti horizonto link, o paplūdimys pamažu tuštėjo, Petra vėl jį išvydo, surenkantį paliktas burlentes. Dar viena šio nuostabaus komplekso nemenko malonumo dozė svečiams!..

Dabar tiesiog ideali proga padaryti tai, ko

troško nuo tada, kai netyčia nugirdo tą dviejų moterų pokalbį.

Petra skubiai, kol dar neišgaravo drąsa, pasitaisė palaidinukę ir tekina pasileido pro duris.

Paplūdimys jau skendėjo sutemose, o atvėšęs oras priminė Petrai, kad, nors dieną temperatūra pakyla virš dvidešimties laipsnių, šiame pasaulio kampelyje tai vis dar žiema.

Sekundėlę mergina pamanė, kad pavėlavo, nes paplūdimio gražuoliuko jau niekur nebuvo matyti. Petra skvarbiu žvilgsniu gręžė tamsą, ir jos širdį vis aštriau gildė nusivylimas.

Mergina visiškai paskendusį mintyse sustojo prie dailios prieplaukos. Staiga ją klaikiai išgąsdino tamsus šešėlis, užstojęs silpstančią šviesą.

Kai Petra įsidrąsinusi atsisuko, jai užėmė kvapą: jos minčių objektas stovėjo tiesiai priešais - taip arti, kad užteks žingsnio, ir jiedu bus kūnas prie kūno!..

Instinktyviai Petra panoro atsitraukti, bet pajudėti iš vietos neleido atkaklus išdidumas, kurį, kaip kartą juokavo tėtis, ji buvo paveldėjusi iš senelio.

Iškėlusį galvą mergina giliai įkvėpė, tada netvirtai iškvėpė, bet staiga suprato, kad gal-



vą iškėlė nepakankamai, nes dabar jos žvilgsnis, užuot užmezgęs kontaktą su gražuolio akimis, bejėgiškai pakibo ties jo lūpų išlenkimu.

Kas sakoma apie vyrus su putlia apatine lūpa?

Kad jie labai jausmingi, labai julsūs. Tai vyrai, žinantys visas tokiomis lūpomis moteriai teikiamų malonumų paslaptis.

Petrai svaigo galva. Ji nė nenumanė, kad vyras toks aukštas! "Įdomu, kokios jis tautybės? Italas? O gal graikas?" Jo plaukai buvo tamsūs ir labai tankūs, o oda - kurią ji buvo visai neblogai išstudijavusi anksčiau - auksiškai šiltos rusvos spalvos. Dabar gražuolis jau buvo apsirengęs šiek tiek daugiau - baltas marškinėliais ir džinsais. Iš taip arti, nepaisant nerūpestingo apdaro, jis atrodė dar tvirtesnis ir dar labiau jaudinantis, nei Petra manė jį esant.

Beveik visiškai sutemo. Aplink juos ėmė žiebtis šviesos, nutvieksdamos prieplauką. Petra išvydo deginantį nepažįstamojo akių blyksnį. Jis pasimuistė taip, tarsi vytų kažką nuo savęs, paskui pažvelgė daug atidžiau, vertinamai, jo kūnas staiga sustingo, lyg sureagavęs į kažką, kas jį sudomino, pabudino medžiotojo instinktą. Abejingumą, kurį, - ji galėjo

prisiėkti, - iš pradžių pamatė jo akyse, pakeitė kažkoks įtemptas susikaupimas, nuo kurio merginą tarsi sukaustė.

"Jei dabar apsisuksiu ir pabėgsiu, jis tuo mėgausis - mėgausis vydamasis mane ir kankindamas", - šiek tiek drebedama pamanė Petra. Jis būtent toks!..

Petra dėvėjo visiškai padorią palaidinukę ir džinsus, tačiau staiga pajuto, tarsi jis galėtų matyti kiaurai iki pat odos po drabužiais, kad jau dabar jis puikiai pažįsta kiekvieną jos kūno linkį, kiekvieną paslaptį jame ir jautriausias vietas. Anksčiau Petra niekada nebuvo taip jautūsis, ir tai ją trikdė.

- Jei atėjote tartis dėl privačių pamokų, bijau, kad jau pavėlavote.

Atviram cinizmui Petra pasiruošusi nebuvo, kaip ir tam, kad jos oda ims degti vien nuo jo žvilgsnio. Petra ne kartą buvo girdėjusi apie vyrus, paniekinamai žiūrinčius į tam tikrą lengvabūdžių moterų tipą, o dabar štai jis ją laiko viena iš jų.

- Tiesą sakant, man visai nereikia pamokų, - pralemeno, bandydama atgauti išdidumą. Buriuoti ji išmoko dar būdama paauglė ir buvo puiki plaukikė, bet jis to, be abejo, negalėjo

žinoti.

- Ne? Tai ko tada jums reikia? - pasiteiravo jis taip, lyg jau nuspėtų atsakymą.

Dabar Petra ėmė suprasti, kodėl tos nepažįstamosios buvo taip susižavėjusios. Jis tiesiog spinduliavo vyrišką energiją, traukė taip, kad apsvaigino jos pojūčius. Jo savitvarda, jo pasitikėjimas savimi pašaipiai teigė, kad manosi turįs galią ją užvaldyti, jei tik nuspręs tai padaryti, nes tiksliai žino, kokį įspūdį daro moterims. Šio vyro kūno kalba ir visas egzistavimas rodė esant jį to ypač pavojingo, grobuoniškai patrauklaus patino tipo. "Todėl jis visiškai idealiai tinka mano sumanymui įgyvendinti", - priminė sau Petra, kovodama su niekada iki tol nepatirtu gėdingu noru pasisukti ir bėgti, kol nevelu.

Nors ir sutrikusi dėl savo silpnumo, Petra nepasidavė. Galų gale ji yra mačiusi įvairiausio plauko vyrų, ir svaigti anaip tol neketina. Net jeigu tai pirmas kartas, kai to vyro trauka tokia stipri, kad mergina vos pakvėpuoja oru, pritvinkusiu aplink juos siaučiančio testosterono.

Bandydama nekreipti dėmesio į savo pojūčius, Petra pagaliau giliai įkvėpė ir tvirtai tarė:

- Noriu jums kai ką pasiūlyti.

Stojo tylą. Nepažįstamasis truputį atšlijo. Petra tai pastebėjo iškart, nes staiga pamatė visą jo veidą - o tai, ką išvydo, privertė dar smarkiau plakti širdį. Šią popietę ji jau spėjo atrasti, kad šis vyras turi neapibūdinamo galingo gundančio žavesio, kurio nesuvaidinsi ir neįgysi net ir labai stengdamasis, bet dabar aiškiai matėsi ir jo veido bruožai, kuriuos išvydę net graikų dievai raudotų iš pavydo.

Ir akių spalva. "Atrodo, jos rudos", - nusprendė Petra, truputį nusivylusi.

Rudaakiai Petrai niekada nebuvo patrauklūs. Ji slapta svajojo apie vyrą su šaltomis, sidabriškai pilkomis akimis - būtent tokias akis turėjo vienos paauglystėje skaitytos knygos herojus, kurį ji tuomet beviltiškai įsimylėjo.

- Pasiūlymą? - vyras neatrodė susidomėjęs. Petra vos vos paraudo. - Panele, aš esu vyras, - atrėžė jis. - Nemiegu su moterimis, kurios man siūlosi. Man patinka pačiam pasigauti grobį, o ne būti grobiu. Žinoma, jei jūsų padėtis visiškai beviltiška, galėčiau nukreipti ten, kur labiau pasiseks.

Pajutusi, kad pirštai iš pykčio gniaužiasi į kumščius, Petra prisivertė atsilaikyti prieš pa-

gundą atsikirsti. "Reikia iškęsti šį įžeidimą, kad mano planas išdegtų", - priminė sau. Nepažįstamojo laikysena tik patvirtino įtarimus, kad jis - tikras suvedžiotojas. Išvysti su tokiu eržilu savo sužadėtinę nepageidautų joks potencialus sutuoktinis. Kaip tik dėl to šis galiūnas idealiai tiko įgyvendinti jos sumanymą.

- Esu čia visai ne dėl to, ką pagalvojote, - trumpai paneigė Petra.

- Tikrai? Na ir ką gi man pasiūlysite? - bandė provokuoti nepažįstamasis.

- Kai ką, už ką gerai sumokėsiu. Tai nebus neteisėta, - greitai atsakė Petra, už nugaros laikydama špygas, o širdyje tikėdamasi, kad tai jį sudomins.

Vyras dar truputį atsitraukė. Petra suprato, kad laikas raibuliuojančių lempučių šviesoje parodyti veidą.

Ji nebuvo tuščiagarbė, bet žinojo, kad yra patraukli. "Tačiau net jei ir patinku jam, jis tikrai neišsiduoda!" - pripažino, netikėtai pasijutusi apžiūrima nuo galvos iki kojų, ir staiga panoro prisidengti rankomis kūną ir trauktis į šešėlius.

- Skamba intriguojamai, - pasišaipė vyras. - Ir ką aš turėsiu daryti?

Petra prisivertė atsipalaiduoti ir kuopaprasčiau išstarti tai, ką ilgai repetavo prieš ateidama:

- Viešai mane merginti ir suvilioti.

Mergina sekundėlę pajuto pasitenkinimą, pamačiusi, kad sugebėjo jį nustebinti.

- Jus suvilioti?.. - Išplėtė akis vyras.

Dabar jau nustebo Petra - ir nemaloniai. Ji pajuto, kad pasikeitė jo balsas. Staiga jis tapo nejaukiai šaltas.

- Ne iš tikrųjų, - skubiai tarė ji, kol vyras nepėjo atsisakyti. - Tenoriu, kad apsimestumėte, jog mane viliojate.

- Apsimesčiau? Kodėl? - kamantinėjo jis, nieko nesuprasdamas. - Tikriausiai turite mylimąjį ir norite, kad pavydėtų? Ar aš teišus? - bandė spėti.

Petra papurtė galvą.

- Ne, neteišus. Sumokėsiu, jei padėsite susigadinti re... Reputaciją.

Akimirką Petra žiūrėjo jam į veidą ir bandė spėti, ką reiškia ta staigi raukšlė jo kaktoje ir apmiręs kūnas.

- Gal galima paklausti, kodėl norite susigadinti reputaciją? - pasiteiravo jis.

- Na, paklausti galima, - atsakė Petra. - Ta-

čiau aš galiu ir neatsakyti.

- Neatsakysite? Ką gi, labai gaila, bet tada neturiu jokio noro jums padėti.

Jis jau buvo benusisukęs, ir Petra išsigando.

- Sumokėsiu penkis tūkstančius svarų! - metė ji paskutinį kozirį.

- Dešimt tūkstančių ir sakykime... Galite manyti, kad susitarėme! - pasisukęs ištarė nepažįstamasis.

Dešimt tūkstančių!.. Petrai pasidarė silpna. Tėvų palikimas buvo nemenkas, tačiau, kol Petrai nesukaks dvidešimt penkeri, nėra jokios galimybės išsiimti tokią sumą be globėjų, kurių vienas yra jos krikštaitėvis, žinios. Krikštaitėvis, kuris visų pirma ir yra priežasties, kodėl ji ir užvirė tokią košę, dalis.

"Žlugo visi mano sumanymai!.."

Nepažįstamasis jau žingsniavo paplūdimiu tolyn. Dar akimirka, ir jis išnyks iš akių.

Nurijusi pralaimėjimo kartėlį, Petra nusisuko, kad neimtų šaukti iš nevilties.

## ***ANTRAS SKYRIUS***

Atsispyrusi pagundai stebėti jį dingstantį, Petra nukreipė žvilgsnį į jūrą. Pirmąkart ją iš-

vydę dauguma manydavo, kad ji turi ispaniško ar itališko kraujo - minkštos kreminio atspalvio odos, tamsiai rusvų tankių, žvilgančių plaukų, elegantiško sudėjimo ir smulkių kaulų Petra buvo panaši į trapią aristokratę. Ir tik nedaugelis įspėdavo, kad blizgančios žalios akys ir maža tiesi nosytė paveldėta iš amerikiečio tėvo airių protėvių, o odos spalva - iš šio egzotiško genų derinio: jos mama buvo beduinė.

Petra jautė, kaip vakaro vėjelis taršo jai plaukus, nors oda šiek tiek sužvarbo nuo vėsos, bet pojūtis, srovele perbėgęs kūnu, su tuo neturėjo nieko bendra: mergina pajuto, kad jos kaklą palietė ranka.

- Penki tūkstančiai, bet privalote pasakyti priežastį, - padvelkė į ausį dabar jau pažįstamas balsas.

Vis dėlto banglentininkas grįžo! Petra nebežinojo - džiūgauti dėl to ar baimintis?

- Jokių derybų! - perspėjo šilkinis balsas. - Penki tūkstančiai ir paaiškinimas, arba nebus jokio sandėrio.

Merginai išdžiūvo gerklė. Ji nenori pasakoti, tačiau ar gali rinktis? Galų gale jei ir papasakos, kas čia bloga?

- Ką gi, - pagaliau sutiko.



"Kodėl taip dreba mano balsas? Juk ne dėl to, kad to vyro ranka vis dar prie mano kaklo?"

- Jūs virpate, - pratarė nepažįstamasis tarsi skaitydamas mintis. Ją tokia nuojauta net išgąsdino. - Kodėl? Ar ko nors bijote? O gal kas nors jus jaudina?

Jis tyčia kalbėjo švelniai, beveik kuždėdamas Petrai į ausį, o jo nykštys perbraukė jos kaklą, pagaudamas ten tvinkčiojantį pulsą.

Ištvermingai kentusi Petra nusipurtė jo ranką.

- Nieko panašaus! Aš tiesiog sužvarbau!  
Vyras pašaipiai šyptelėjo.

- Aišku, - nesiginčijo. - Taigi norėtumėte, kad jus viešai merginčiau ir suviliočiau?

Dabar jis klausė taip, lyg kankinti Petrą jau būtų pabodę - kaip naminė katė, kuri negaudo pelių dėl maisto. Tačiau šis vyras nebuvo naminių gyvūnėlių rūšies.

Viskas, ką ir kaip jis darė, buvo skaudžiai, geluoniškai pavojinga.

- Taigi kodėl? Pasakokite.

Petra giliai įkvėpė.

- Tai ilga ir paini istorija, - perspėjo ji.

- Pasakokite, - pakartojo vyras.

Petra trumpam užsimerkė, bandydama logiškai sudėlioti mintis, tada atsimerkė ir tyliai pradėjo:

- Mano tėtis buvo Amerikos diplomatas. Su mano mama susipažino čia, Zurane, kur ji paskyrė dirbti. Jie pamilo vienas kitą, tačiau mano mamos tėvas neapsidžiaugė, nes jau turėjo planų. Senelis manė, kad jų šeimos imperijos statyboje dukters pareiga... Ji privalo būti... Domino kauleliu!

Petra suprato, kad negali paslėpti pykčio ir kartėlio balse. Tai buvo senas skausmas dėl mamos ir šviežias, dar kartesnis pyktis dėl savo likimo.

- Senelis išsižadėjo mano motinos, kai ji pabėgo su mano tėčiu. Vėliau ji man papasakojo, kad jis uždraudė šeimai - mano mamos broliams ir jų žmonoms - su ja bendrauti. Kaip jis galėjo būti toks žiaurus!.. - Žybtelėjo akimis Petra.

- Mano tėvai buvo labai laimingi kartu, tačiau žuvo, kai man tebuvo septyniolika. Išvažiavau į Angliją gyventi su krikštatėviu, kuris, kaip ir mano tėvas, yra diplomatas. Viskas buvo puiku. Baigiau universitetą, su krikštatėviu daug keliavau, dirbau savanore ir ketinau... Tebeketinu siekti magistro laipsnio. Bet tada...

- Visai neseniai mano dėdė atskrido į Londoną, susisieki su mano krikštatėviu ir pasakė, kad mano senelis labai trokšta mane pamatyti ir nori, kad atvykčiau į Zuraną. Nesileidau net į kalbas. Pareiškiau, kad nenoriu su juo turėti nieko bendra. Niekada nepamiršiu, kaip jis įskaudino mamą! Ji niekada nenustojo viltis, kad jis kada nors atleis, kad kada nors atsakys į jos laiškus, vėl priims ją į šeimą, bet jis to taip ir nepadarė. Net tada, kai ji žuvo kartu su mano tėčiu... Senelis net nepripažino jos mirties. Nė vienas iš mamos giminaičių neatvyko į laidotuves. Jis neleido jiems to padaryti!

Petros akyse sužvilgo įniršio ir skausmo ašaros, bet ji nepastebimai jas sulaikė.

- Krikštatėvis prašė, kad persigalvočiau ir vykčiau į Zuraną. Jis kalbėjo, kad mano tėvai tikrai būtų norėję sutaikyti šeimą... Senelis, vienas iš pagrindinių šio viešbučio komplekso akcininkų, primygtinai prašo, kad apsistočiau čia, ir mes galėtume geriau pažinti vienas kitą. Priešinausi tam, tikrai, bet... - Mergina užsikirta, tačiau tęsė pasakojimą. - Jaučiau, kad privalau tai padaryti dėl mamos. O, jei tik būčiau žinojusi tikrąją priežastį, dėl kurios čia atvykau!..

- Tikrąją priežastį? - Petrai pasirodė, kad ne-

pažįstamojo balse išgirdo šiurkščias gaidėles, todėl pasistengė suvaldyti įsiaudrinusius jausmus.

- Taip - tikrąją priežastį, - karčiai pakartojo. - Tądien, kai atvykome, viešbutyje mus su krikštatėviu pasitiko dėdė su žmona ir sūnumi - mano pusbroliu Saudu. Jam tik penkiolika ir... Giminaičiai apgailestavo, kad mano senelis dabar labai prastai jaučiasi ir negalėjo atvažiuoti... dėl širdies... gydytojas liepęs gulėti lovoje, nejaudinti. Aš jais ir patikėjau, bet pasikui, kai vaikščiojome po miestą, Saudas netyčia kai ką prasitarė. Matote, jis nė nenutuokė, kad nežinau, kas iš tikrųjų vyksta.

Petra pakreipė galvą, pajutusi, kad balsas ima drebėti.

- Senelis neketina su manimi susitikti ir prašyti atleidimo už tai, kad taip bjauriai pasielgė su mano tėvais! Iš tikrųjų jis ketina ištekinti mane už vieno iš jo verslo partnerių! Ir tai ne viskas: mano krikštatėvis mano, kad tai nuostabus sumanymas! Nors krikštatėvis bandė apsimesti, kad aš Saudą neteisingai supratau, iš tiesų ir jis pats mano, kad idėja nuostabi! Ir štai dabar aš čia. Jis kaip diplomatas buvo paskirtas dirbti tolimuosiuose Rytuose. Išvažiuodamas pasiėmė ir mano pasą, tepasakęs: "Pet-

ra, tiesiog susitik su tuo šauniu vaikinu - gal jis tau net labai patiks! - pasakė ji mėgdžiodama britišką krikštaitėvio akcentą. - Tu tik pažvelk į britų diduomenę. Vien priverstinės santuokos. O rezultatai visai neblogi! Ak, tie meilės svai-guliai... Žinai, retai kada tai pasiteisina! Patinka tau ar nepatinka, bet, sprendžiant iš to, ką pasakojo tavo dėdė, atrodo, tasai šeichas Rašidas su tavimi turi tikrai nemažai bendra. Jūs kilę iš panašios kultūrinės aplinkos... Turiu neblogų ryšių su užsienio reikalų ministerija ir nugirdau, kad ministras pirmininkas... Žinai, jis baisiai susidomėjęs šiuo reikalu. Iš patikimų šaltinių sužinojau, jog ir Baltieji rūmai šimtu procentų palaiko šią idėją!"

- Jūsų senelis nori apvesdinti jus su savo kraštiečiu, verslo partneriu, kad įgyvendintų savo diplomatinį tikslus? Būtent tai norite man pasakyti? - Petros pykčio protrūkį nukirto nepažįstamas.

Už tą cinišką nepasitikėjimą mergina negalėjo jo kaltinti.

- Na, mano krikštaitėvis norėtų, kad manyčiau, jog tai - vienintelis mano senelio motyvas, bet, žinoma, jis visai nepanašus į altruistą, - kandžiai atsiduso Petra. - Iš to, ką pavyko išpešti iš Saudo, susivokiau, kad senelis nori

mane ištekinti būtent už to vyro, nes jis ne tik pagrindinis šio komplekso akcininkas, bet dar ir giminiuojasi su Zurano karališkąja šeima! Senelio planas buvo ištekinti mano mamą už antros eilės pusbrolio, tačiau ji pamilo mano tėvą. Jos tėvas - mano senelis - manė, kad prestižinė santuoka bus jam naudinga finansiškai. Bet tam planui nepavykus, numanau, kad dabar aš turiu patenkinti jo godumą ir ambicijas.

- Ar jus trikdo mišri jūsų kilmė? - netikėtai paklausė nepažįstamasis. Petra susinervino.

- Trikdo?! - ji pajuto pyktį, sumišusį su išdidumu. - Ne! Kodėl turėtų? - atkirto Petra. - Didžiuojusi esanti tėvų meilės vaisius, didžiuojusi būdama savimi!

- Neteisingai supratote. Kalbu apie prigimtį, sujungiančią šiaurės šaltį su dykumos karščiu, apie jūsų anglosaksišką kraują, maišytą su beduinų, apie troškimą ieškoti šaknų, apie du skirtingus polių, kai traukia priešingybės. Ar niekad nepatyrėte tos vidinės tragedijos? Tarsi tarp dviejų skirtingų kultūrų jus kas plėštų į dvi skirtingas puses? Ką reiškia būti dalimi jų abiejų, bet tuo pačiu ir abiem jaustis sveti- ma?..

Nepažįstamojo žodžiai taip tiksliai nusakė

jausmus, kurie kankino Petrą nuo to laiko, kai pradėjo apie tai mąstyti, kad žadą atėmė iš nuostabos. Iš kur jis gali žinoti, kad ji būtų taip ir jaučiasi? Petra pajuto, kad kūnas nuėjo pagaugais tarsi būtų patekusi į įtaką jėgos, kurios negali visiškai suvokti - toks įžvalgumas, pati nebūtų apibūdinusi geriau. Merginą net apėmė baimė.

- Esu tokia, kokia esu! - teištare bandydama nugalėti tai, kaip šis vyras verčia ją jaustis.

- Ir kokia gi jūs?

Petrai akis aptemdė pyktis.

- Šiuolaikiška, nepriklausoma moteris, kuri nesileis manipuliuojama ar išnaudojama, kad įtikytų makiaveliškam seniui!

Mergina išvydo, kaip nepažįstamasis gūžtelėjo pečiais.

- Jei neturite noro tekėti už vyro, kurį jums išrinko senelis, kodėl jam to paprasčiausiai nepasakote?

- Tai ne taip paprasta... - Buvo priversta prisipažinti Petra. - Žinoma, aš kategoriškai pareiškiau krikštatėviui, kad ne tik neketinu tekėti už to vyro, bet net nežadu su juo susipažinti! Tačiau neilgai trukus krikštatėvis gavo žinią, kad yra paskirtas į tolimuosius Rytus ir -

tyčia ar netyčia - kartu pasiėmė ir mano pasą. Prieš išvykdamas ėmė aiškinti, kad man bus labai naudinga susipažinti su savo seneliu, iš naujo atrasti savo šaknis ir šios šalies kultūrą, bet aš gi žinau, ko jis iš tikrųjų tikisi! Jis tikisi, kad palikęs mane čia, senelio malonei, privers padaryti tai, ko nori. Mano krikštaitėvis kitąmet išeis į pensiją ir, be abejo, tikisi, kad vyriausybė už visus jo darbus - įskaitant ir prestižinės santuokos su šeichu Rašidu organizavimą - apdovanos jį pero titulu. Tačiau čia ne blogiausia! Pusbrolis Saudas minėjo, kad, atrodo, visa senelio šeima mano, jog turėčiau būti be galo dėkinga, kai toks vyras man.... Man... yra pasirošęs mane vesti!.. - Karčiai baigė Petra.

- Įprastos vedybos tokiomis sąlygomis, - apibendrinu nepažįstamasis šaltu, beveik nuobodžiaujančiu balsu. - Suprantu jūsų krikštaitėvio motyvus, tačiau tas jums siūlomas vyras? Kodėl jis turėtų šios santuokos norėti?

- Šeichas Rašidas... - Niūriai ištarė Petra. - Tas pats šeichas Rašidas, kuris, girdėjau, visai nelaimina jūsų... elgesio su šio viešbučio viešniomis!

Nepažįstamojo akys susiaurėjo.

- Neseniai nugirdau apie tai kalbant dvi moteris, - paaiškino mergina. - O šeichas... kodėl



jis norėtų mane vesti... - Petra giliai įkvėpė. - Geras klausimas! Gal dėl to, kad mes turime kai ką bendra - abiejų mūsų tėvai skirtingos kilmės, tik iš Zurano kilęs jo tėvas, o ne motina. Negalima pamiršti ir to, kad Zurano karališkoji šeima įsitikinusi, kad šios vedybos yra gera mintis. Mano krikštatėvis sako, kad jie labai įsižeistų, jei santuoka, jau gavusi jų palaiminimą, neįvyktų. Iš to, kiek žinau apie Zurano kultūrą, man aišku, jog jei santuokos atsisakysiu aš arba Rašidas, tai bus palaikyta nedovanotinu įžeidimu, ir dar žinau, kad, jei šeichas ras rimtą priežastį, dėl kurios visuomenės akimis atrodyčiau netinkama būti jo žmona, jis turėtų teisę išdidžiai manęs atsisakyti.

- Oho, kiek visokiausių spėliojimų! - ironiškai pastebėjo nepažįstamasis.

- Manote, viską išsigalvojau? - piktai nužvelgė jį Petra. - Jei taip, tuomet nėra jokios prasmės mums tuščiai švaistyti brangų laiką!

Nepažįstamasis ramiai pasižiūrėjo į ją ir taktiškai paklausė:

- Taigi jau supratau jūsų motyvus, tačiau kodėl išsirinkote būtent mane?

Petra gūžtelėjo pečiais.

- Kaip minėjau, neseniai girdėjau, kaip moterys jus aptarinėjo, ir iš to, ką jos kalbėjo, buvo aišku, kad...

Mergina nutilo, taigi vyras švelniai ją paskatino tęsti:

- Kad kas?

- Kad naudojotės moterų, kurios čia apsistoja, malonėmis. Tiesą sakant, man užteko tik tiek, - pridėjo Petra, narsiai išskėlusi smakrą, - kad nuspręščiau, jog esate man tinkamas. Savo elgesiu jau užsitarnavote papeikimą iš... Šeicho Rašido ir galite dėl to prarasti darbą! - merginą nupurtė drebulys. - Nesuprantu, kaip tos moterys gali taip nusipiginti! Nieku gyvu neišmainyčiau moralinių įsitikinimų į beprasmius... Pigius sekso žaidimus!

Net tamsoje Petra pastebėjo skvarbų į ją nukreiptą žvilgsnį.

- Suprantu... Taigi nenorite priverstinės santuokos ir pigių sekso nuotykių. Tad ko gi jūs norite?

- Nieko! - sutriko Petra, pamačiusi, kaip jis pašaipiai išlenkė antakį, ir staigiai puolė gintis. - Sakydama, kad nieko nenoriu, turėjau omeny, kad kol kas, kol nesutikau vyro, kuris...

- ...kuris atitiks visus aukštus jūsų reikalavimus? - ironiškai pasufleravo nepažįstamasis.

- Aš taip nesakiau! - užginčijo Petra. - Norėjau pasakyti, kad kol nesutikau vyro, kurį gerbsiu, mylėsiu ir... Norėsiu būti jo jausmais, mintimis ir kūnu - tokiais santykiiais, kurie man yra šventi, kaip mano tėvų... - Ištarė ji aistringai. - Jų santykiai man yra pavyzdys, kokių norėčiau pati ir kokie paskatintų mano vaikus to siekti.

- Gana ilgas reikalavimų sąrašas, ypač šiomis dienomis ir šiame amžiuje, - stačiokiškai mestelėjo vyras.

- Galbūt, bet esu įsitikinusi, kad laukti verta, - nesutiko Petra.

- Ar nesibaiminate, kad, jei kada nors sutiksite tą tobulybės įsikūnijimą, jį atbaidys tai, jog jūsų reputacija yra?..

- Ne, - ūmiai pertraukė jį Petra. - Jei jis mane mylės, priims tokią, kokia esu ir supras mano vertybes. Be to... - Mergina nutilo, ėmus liepsnoti veidui, kai suprato, kad vos neprasitarė, jog iki šiol nėra sutikusi tokio vyro ir vis dar tebėra skaisti. "Ne, neketinu pasakoti savo istorijos tam, kuris nė nepretenduoja į mano meilę!"

- Kodėl manęs to klausinėjate? - pakeitė temą, nebaigusi sakinio.

- Šiaip sau, - lakoniškai atkirto nepažįstamasis.

Tamsoje Petra galėjo justti, kaip yra vertinama.

- Taigi, - galų gale pratarė jis. - Siūlotės man sumokėti penkis tūkstančius svarų už tai, kad jus merginčiau ir suviliočiau, tuo viešai sutepdamas jūsų garbę?

- Apsimestumėte, kad tai darote, - pataisė Petra.

- O kam? - pajuokiančiai mestelėjo jis. - Gal visai nereikėtų vaidinti?

- Na jau ne! - pasipiktino Petra. Tačiau nepažįstamasis ją apkabino, ir mergina užgniaužusi kvapą sušnabždėjo: - ką jūs darote?..

Jo šilta oda dvelkė tyru sutemų oru, pavojingu dykumos karščiu ir mįslinga nakties paslaptimi. Petra bejėgiškai virpėjo, negalėdama suvaldyti kūno, reaguojančio į tokį vyriškumą. Nepažįstamasis lėtu galvos judesiu uždengė šviesą, o jo akių spindesys Petrą užliejo taip, kad ėmė tirpti kojos.

- Tuomet sandėris sudarytas! - nugirdo ji murmanti nepažįstamąjį visai šalia savo lūpų. -

O dabar turime jį sutvirtinti! Kadaisė tokius sandėrius tvirtindavo krauju. Jei jūsų kraują sumaišyčiau su savuoju, ar to pakaks?

Nespėjus paprieštarauti, vyro burna apglėbė josios, tiesiog traukdama orą iš Petros plaučių. "O taip, tikrai neklydau, lygindama jį su pante-ra, - silpdama pripažino ji. - Jis toks pat greitas ir mirtinai pavojingas!.."

Mergina sudejavo, pajutusi, kad kūnas bejėgis atsakyti į meistrišką nepažįstamojo bučinį. Petra buvo teisi bijodama tos aistringos ekspertizės, išpranašautos putlios apatinės lūpos. Jo veido oda buvo šiek tiek dygoka, ir kai švelni Petros oda pajuto tą šiurkštumą, mergina vos susilaikė neištiesusi rankos, norėdama paliesti tą vyrišką skirtingumą. Kai nepažįstamasis paleido jos lūpas, Petrą užplūdo kažkas, ko ji dar nebuvo patyrusi ir, nespėjusi nė susivokti, ji su drąsiu pasididžiavimu karštai krimstelėjo nepažįstamajam į lūpą.

Šokas pajutus kraują ant liežuvio Petrą tiesiog sustingdė. Šalto proto lašelis liepė jai atsitraukti, kol dar nevelu. Staiga mergina pajuto vyro ranką, apglėbiančią jos kaklą.

- Taigi... Mūsų sandėrį mes tikrai jau tvirtiname krauju? O, čia kur kas daugiau neatrastų žemių nei įsivaizdavau!..

Ir, nespėjus Petrai pajudėti, vyro burna vėl užgrobė jos lūpas, spausdama jas tokiu įtampos kupinu bučiniu, kad tai buvo visiškai nepanašu į tai, ką ji kada nors buvo patyrusi. Ji juto vyro kraujo skonį, jo aksominį liežuvio šiurkštumą, girdėjo dundantį dykumos griaustinį savo pačios širdyje ir deginančios saulės karštį, kai jo delnas gniaužė kaklą.

O tada, staigiai ją paleidęs, vyras pakėlė galvą, ir vieną akimirksnį pirmą kartą prieš Petros akis iškilo visiškai apšviestas jo veidas.

Kai nepažįstamasis pažvelgė tiesiai į ją, ji susverdėjo iš netikėtumo. "Jo akys ne tamsiai rudos, kaip maniau! Jos... Tokios skaidrios ir tokios šaltos, sidabriškai pilkos kaip plienas!"



- Petra, mes turime visą rytą. Pamaniau, galbūt norėsi apsipirkti? Visai šalia centro yra prabangi parduotuvė, kurioje galima rasti nuostabių garsių dizainerių drabužių...

Petra stengėsi susikaupti, kad suprastų, ką sako teta.

Vakar vakare ji paskambino ir pasiūlė aprodyti Zurano miesto centrą ir keletą parduotu-

vėlių. Kad ir ką Petra manė apie senelio elgesį, teta, labai maloni moteris, jai nuoširdžiai patiko, o net jei ir žinojo apie senelio ketinimus, stengėsi neišsiduoti.

- Petra, tavo senelis supranta, kokia nusivylusi jautiesi, kad dėl gydytojų nurodymų jis negali su tavimi pasimatyti. Bet jau susitarė, kad po viešbučių kompleksą tave lydės jo... mūsų šeimos draugas, kuris... Suinteresuotas tuo finansiškai. Jis bus tavo gidas ir aprodys šalį. Tau patiks Rašidas! Jis žavus vyras, be to, labai išsilavinęs!

Petra kandžiojo lūpas, kad neišsiduotų. Ji juk žino kas tas Rašidas - apie jį netyčia buvo prataręs Saudas. Mergina tarsi atsibudo po to, ką patyrė. Visą naktį ji mąstė apie paplūdimy praleistas akimirkas, laužė galvą, kaip galėjo būti tokia kvaila, leisti, kad tai atsitiktų? Vakaro potyriai sukosi tarsi filmas, kol Petra pagaliau krito į gilų, neramų miegą, o rytą jai po akimis atsirado ratilai. Dėl išgyvenimų ji tapo nervinga, kiekvieną kart išgirdus bent menkiausią garselį, jos galvoje viskas susijaukdavo, taigi vaikščioti po parduotuves jai norėjosi mažiausiai. O jeigu tas vyras bandys jos ieškoti, kai bus išėjusi?

"Gal bandys, o gal ir ne. O gal jis tikisi, jog

aš pati jį susirasiu paplūdimyje, o po to jis tikriausiai pastūmės mane elgtis taip pat begėdiškai, kaip elgiasi ir su kitomis moterimis?" ši mintis Petrai kėlė šleikštulį. "Ne, mūsų susitarimas yra tik suvaidinti, kad jis manęs siekia, - priminė ji sau. - Siekia ir suvilioja..." - pavojingai sušnibždėjo vidinis balsas.

Suvilioja... Petrą sudrebėjo. Tai pastebėjusi, teta pasiteiravo, ar nešalta.

- Šalta? Kai beveik trisdešimt laipsnių karščio? - Petra pabandė nervingai nusikvatoti.

Teta pasakė, kad Zurane tai laikoma žiemos temperatūra, bet Petrai čia buvo pasakiškai šilta.

- Tavo senelis tikisi greitai pasveikti, nes labai trokšta su tavimi susitikti, - tęsė teta. - Jis beprotiškai to laukia, Petra. Nesiliauja klausinėjęs, ar esi bent kiek panaši į savo mamą...

Petra stengėsi nesileisti užkliūliuojama švelnių tetos žodžių.

- Jei jis iš tikrųjų būtų norėjęs tai sužinoti, galėjo tai padaryti jau labai seniai, kai mano motina dar buvo gyva, - išrėžė, neslėpdama nedraugiškumo seneliui.

Jai taip ir niežėjo liežuvį pasakyti, kad jau žino tikrąją priežastį, dėl kurios ji čia, Zurane,



tačiau nenorėjo išduoti savo mažojo pusbrolio, kad nepridarytų jam nemalonumų.

- Ką manai apie šį viešbučių kompleksą? - taktiškai pakeitė temą teta.

Petra vos atsispyrė norui sumeluoti, tačiau sąžinė neleido.

- Tai... Gnaužia kvapą, - prisipažino. - Žinoma, neapžiūrėjau dar nė trečdaliai. Tai kone miestelis. Bet iš to, ką mačiau...

Petrai tikrai patiko tradicinis viešbučių ir vilų kompleksų stilius, atskiri kiemeliai, apsodinti gardžiai kvėpiančiais augalais ir vaismedžiais, o ypač - fontanų skambesys, priminęs jai pietų Ispanijos marokietišką architektūrą ir arabiškų rūmų paveikslėlius, rodytus mamos, kai Petra dar buvo vaikas.

- Kai Rašidas tave lydės, būtinai jam tai pasakyk. Nors, deja, tai padaryti jis galės tik po kelių dienų. Šįryt jis pranešė tavo seneliui, kad būtinai turi išvykti karališkosios šeimos verslo reikalais... tai dar vienas jų bendras projektas.

- O, jis dar ir dirba? - nustebė Petra, bet susigribo turinti nuslėpti nuostabą, kad teta nieko neįtartų. Iš to, ką jai sakė Saudas, jos jaunikis pernelyg turtingas ir turi pernelyg daug gerų ryšių, kad teiktųsi pajudinti bent pirštelį.

- O taip, - patvirtino teta. - Rašidas ne tik labai daug investavo į šį kompleksą, bet taip pat jį ir suprojektavo. Jis kvalifikuotas specialistas, jo darbai turi didelę paklausą. Rašidas studijavo Anglijoje - tai buvo priešmirtinis jo motinos noras.

Architektas! Merginos širdyje sekundėlę krustelėjo pagarba, bet ji ją užgniaužė taip greitai, kaip atsiradusią. Petra neturėjo jokio noro rodyti susidomėjimą žmogumi, su kuriuo dar nesupažindinta nusprendė jo nekęsti.

- Matyti, kad tas Rašidas labai užsiėmęs, - tarė tetai Petra. - Jam tikrai nebūtina gaišti brangų laiką aprodant man kompleksą. Kuo puikiausiai galiu jį apžiūrėti ir viena pati.

- Ne, vienai tau to daryti nereikėtų, - paprieštaraavo teta.

- Ne? Tuomet gal Saudas gali mane lydėti? - Petra negalėjo atsispirti pagundai paerzinti tetą.

- Ne, ne! Bus geriau, jei visa tai tau aprodys pats Rašidas. Galų gale jis pats ir suprojektavo šį kompleksą, tad jei tau kiltų klausimų, galėtų jį juos atsakyti.

- O kaip jo žmona? - nekaltai pasiteiravo Petra. - Ar ji neprieštaraus, kad Rašidas gaiš

brangų laiką su manimi?

- O, jis nevedęs, - užtikrino teta. - Jis tau patiks, Petra, - džiugiai pridūrė ji. - Jūs turite nemažai bendra ir...

Tetos kalbą nutraukė skambutis. Pasiraususi kišenėse, moteris išsitraukė telefoną ir ėmė kalbėti.

Iš jos greitakalbės, nors nesuprato nė vieno žodelio, Petra suvokė, kad atsitiko kažkas rimta, mat tetos veidas persikreipė iš baimės.

- Kas atsitiko? - paklausė mergina, vos teta baigė kalbėti. - Skambino mano senelis? Ar jam?..

Ir čia pat prikando lūpą, supykusi ant savęs ir dėl neatsargios reakcijos, ir dėl susirūpinimo.

- Skambino tavo dėdė, - atsakė teta. - Tavo seneliui vėl blogai. Jis puikiai žino, kad gydytojas liepė ilsėtis, bet nieko neklauso! Petra, tu-riu skubiai grįžti namo. Man labai gaila, kad negalime pabūti drauge ilgiau.

Vieną akimirką Petra žiojosi siūlytis eiti kartu ir paprašyti leisti jai pasimatyti su seneliu - pačiu artimiausiu, kokį turi, giminaičiu, su kuriuo sieja kraujo ryšiai, bet greitai sutramdė silpnumą ir nepageidaujamas emocijas. "Man

nerūpi senelis! Ir kodėl gi turėtų rūpėti, kai, akivaizdu, kad jam aš nieko nereiškiu? Niekada nepamiršiu praeities, o dabar ir to, kokias užmačias man rezga. Ne, aš ne iš tų, kurie maldauja atleisti. Mano mama jo prašė ir maldavo, kentėjo, kai senelis ją atstūmė. O aš nieku gyvu neleisiu jam darkart taip pasielgti!"

Išlipusi iš taksi prie viešbučio, Petra patraukė į vestibulį. Likusią dalį dienos ji praleis tik savo malonumui.

Galima aplankyti komplekso *souq*, knibždėte knibždančią amatininkų, gaminančių ir parduvinėjančių pačius įvairiausius gundančius daiktėlius, pasimėgauti gondola, plaukiančia kompleksą juosiančiais kanalais arba ramiai pasivaikščioti sodeliuose. Na ir, žinoma, paprasčiausiai plūduriuoti viename iš įspūdingų baseinų, kad ir "horizonto baseine", arba viename iš atokių paplūdimių, taip pat priklausančių kompleksui.

Baseinai ir paplūdimiai plytėjo tolėliau - ten galima nueiti pėsčiomis arba važiuoti kurorto automobiliais.

Petra nusprendė pasimėgauti paplūdimiu. Paslaugas tarnautojas ne tik davė rankšluosčių, bet ir prie pasirinkto šezlono išskleidė

saulės skėtį ir pakvietė padavėją, jei ji panorėtų užsisakyti gėrimą.

"Šio komplekso sėkmė nėra atsitiktinė", - nusprendė Petra. Ji, nors apkeliavusi visą pasaulį - ir su tėvais, ir su krikščionimis, ir viena pati, - turėjo pripažinti, kad dar niekada nebuvo ten, kur personalas paslaugiai tenkina kiekvieną atostogaujančiųjų pageidavimą.

Bet, žinoma, Petra atvyko čia ne atostogauti. Tiesa, geriausios draugės prieš kelionę gerokai patampė ją po prašmatniausias Londono parduotuves, kad ji apsirūpintų pritinkančiais apdarais. Iš prigimties kukli ir mąstydamą apie šalį, į kurią keliauja, Petra vengė drąsių drabužių, kuriuos primygtinai siūlė jos entuziastingosios draugės, tačiau net ir apsilikusi atviriausia iš tų apdarų, Petra vis tiek būtų atrodžiusi pernelyg apsirėdžiusi, palyginus su kitomis bendrakeleivėmis.

Londono parduotuvėje Petra išsirinko gan kuklius, bet elegantiškus drabužius, kuriuos ketino vilkėti paplūdimyje, taip pat keletą vakarinių apdarų, be to, nuostabų tamsiai kremi- nį garsaus dizainerio šilkinį kostiumėlį su kelnėmis. Veltui draugės ir pardavėjos chorą bandė įtikinti merginą, kad tas kelnės reikėtų dėvėti su švarkeliu, viena sagele užsegtu ties

nuoga krūtine.

- Jūsų figūra šiam drabužiui idealiai tinka! - bandė įkalbėti ją pardavėja, o draugės pritariamai linksėjo galvomis. Tačiau Petra atsilaukė, ir prie pirkinių sutiko pridėti tik paprastus rausvos spalvos auksiniu siūlu išsiuvinėtus šilkinius berankovius marškinius.

Mergina ironiškai šyptelėjo prisiminusi, kad dvi iš draugių bandė įkalbėti ją pirkti madingą apdarą tiesiai iš Londono universalinės parduotuvės vitrinos - siuvinėtas ir raišteliais puoštas atidengiančias bambą kelnes. Draugės dar tarsi nekaltai pareiškė, jog šis drabužis tiesiog idealus vilkėti šalyje, kurioje taip mėgstamas pilvo šokis!

Petra žinojo, kiek gali leisti sau nepersistengti. Jos šypsena praplatėjo, kai pirštų galiukais nesąmoningai perbraukė plokščio pilvo įdubimu. Niekas nė neįtarė, kad po aklinu Petros drabužiu slepiasi mažytis deimančiukas, kurį ji nusipirko prieš pat išvažiuodama!

Niekas, netgi artimiausi merginos draugai, ničnieko nežinojo apie šį, jai visai nebūdingą beprotišką poelgį - tą maišto akimirką, kai ji prasivėrė bambą. Petra tai nusprendė padaryti iškart po to, kai krikštatėvis atmetė visus jos argumentus ir privertė atvykti į Zuraną.

Slapčia Petra pripažino, kad yra čia kažkas pavojinga, o gal netgi nepadoru, jog mažytis deimantinis papuošalas žiba tik išvydęs šviesą, bet, žinoma, niekas niekada dar jo nebuvo regėjęs ir net nežinojo, kaip maištingai nusi-teikusi ji buvo priversta pasiduoti senelio norui aplankyti jo šalį.

Prisiminusi senelį, Petra susimąstė. Kažin kokia iš tiesų yra jo širdies būklė? Dėdė buvo ramus, taigi mergina lyg ir neturėjo priežasties rūpintis.

"Ar senelis tikrai taip sunkiai serga, kaip tiki teta? O gal paprasčiausiai apsimetinėja ir nori ją paveikti?" - Petra buvo apsisprendusi nepasiduoti despotui, kuris suteikė tiek skausmo jos mamai! Ji dažnai pasakodavo, kaip meistriškai senelis moka vaidinti, dangstyti savo tariamai silpną sveikatą, naudotis tuo savo tikrosiems tamsioms užmačioms įgyvendinti. Suprantama, toks jo elgesys pagrįstai verčia abejoti ir dabar, tad ši Petros reakcija visiškai pateisinama. Tačiau kas, jei ji šįkart klysta? O jei senelis iš tiesų gali net numirti?..

Petra negalėjo likti abejinga tam, jog teta ir dėdė ją taip šiltai sutiko, ir susirūpinimui, kad ji tikriausiai labai nusivylė negalėdama susitikti su dar niekada gyvenime nematytu sene-

liu. Jie nuoširdžiai manė, kad to mergina ilgai laukė. Todėl manydama, kad senelis tiesiog manipuliuoja jų jausmais, Petra tik dar labiau pradėjo jo nekęsti.

"Turiu visas teises juo nepasitikėti", - darsyk patikino ji save. Bet kodėl Petra dabar jaučiasi tarsi palikta, įžeista tos išsigandusios šeimos, kuri kaip gynybine siena apsupo senelį? Kodėl ji jaučia tokią baimę ir nerimą dėl to, kas vyksta? Kodėl jaučia tą skausmą ir netektį?..

Petra žinojo - jei atsitiks kas nors labai svarbaus, dėdė ar teta būtinai paskambins jai į viešbutį. Bet tai ne tas pats, kas būti ten - būti dalimi to, kas vyksta, būti pripažinta jų šeimos!..

Vestibiulyje pro merginą praėjo šeima - trys kartos. Jie laimingi kalbėjosi tarpusavy. Petros širdyje sukilo didžiulis kartėlis. Paniurusi ji bandė numalšinti tai, ką pajuto. Ji visada buvo pernelyg jautri...

Tai vis tos keltiškos šaknys! Prieš savo valią Petra prisiminė, kaip jautėsi dar būdama vaikas, žinodama, kad yra kitokia, regėdama motinos sielvartą ir bejėgiškai stengdamasi daryti viską, kad jį palengvintų, kaip pavydėjo kitiems vaikams, kuriuos girdėdavo išdidžiai kalbant apie mylimus senelius.



"Užteks jau! Jausmai man visai užgožė sveiką protą", - įspėjo save Petra. Senelis ją čia pasikvietė tik dėl vienos priežasties, nieko bendra neturinčios su meile! Vaikaitė jam - tik vertinga šachmatų figūra intrigų kupiname žaidime, kurį jis mėgsta žaisti su gyvenimais - išnaudodamas, siekdamas galios ir valdžios.

"O jei jis iš tikrųjų serga... Labai sunkiai serga? O jei... Jam atsitiks kas nors rimta, man dar nespėjus su juo susipažinti?.."

Nurijusi aštrų gumulą gerklėje, Petra pasuko lifto link. Ji pakils į savo apartamentus, o ten apsvarstys, kaip praleisti likusią dieną.

Viešbučio, kurį jai užsakė giminės, numeris buvo ne tik elegantiškas ir prabangus, bet ir toks erdvus, kad čia būtų galėjusi gyventi visa šeima. Jame buvo ne tik puikus vonios kambarys su didžiausiu, kokį tik Petra buvo kada regėjusi, dušu, bet ir sūkurinė vonia, erdvios drabužių spintos, miegamasis su plačiausia, kokioje jai kada teko miegoti, lova ir atskira terasa, iš kurios galėjai gėrėtis vienu iš dailių jų komplekso sodelių.

Atsirakinusi numerio duris, Petra žengė prie tualetinio staliuko, ketindama pasidėti rankinę. Paskui pažvelgė į savo atvaizdą veidrodyje ir tiesiog apmirė, už savęs išvydusi lovos at-

spindį, kur... gulėjo vyras - tariamasis jos suvedžiotojas, nusikaltimo bendrininkas! Rankas sunėręs už galvos, kūną prisidengęs tik rankšluosčiu aplink šlaunis. Vandens lašeliai, tebežibantys ant jo odos, liudijo, kad vyras ką tik išėjo iš dušo - *mano dušo*, be žado suvokė Petra.

Į jos viešbučio numerį, kaip ir į kitus tame pačiame aukšte, buvo galima patekti tik privačiu liftu, o atrakinti reikia apsauginės kortelės! "Tačiau tokiam vyrui kaip šis tikriausiai nieko nėra neįmanoma", - įtarė Petra.

Apimta transo ji stebėjo, kaip nepažįstamasis nuleido kojas ant grindų ir atsistojo.

Jei tas rankšluostis, kuriuo jis buvo taip nerūpestingai apsvyniojęs klubus, ims ir nukris...

Petra nervingai apsilaižė išdžiūvusias lūpas. O prie jo burnos, staiga suvokė mergina, pajutusi pavojingai siūbtelint karštį, buvo nedidelis šviežias randas. Tarsi užburta ji stengėsi nusukti žvilgsnį nuo to... Nuo jo...

Ar kas nors išjungė oro kondicionierių? Kambaryje staiga pasidarė taip karšta...

Dabar jis artinasi jos link ir po kelių sekundžių... Petra nevalingai žengė žingsnį atgal.

# TREČIAS SKYRIUS

Petra išgirdo savo pačios balsą, kuris skambėjo visiškai neatpažįstamai - žemas ir neramus:

- Ką jūs čia veikiate?!

Mergina galėjo prisiekti, kad jos nervingumas vyrą tik prajuokino. Jo akyse sužibo šelmiškos kibirkštėlės:

- Žinoma, laukiu jūsų.

- Štai kaip?.. - Petros balsas drebėjo iš pasipiktinimo. - Mano numeryje?! O jei su manimi būtų... kas nors būtų... kartu atėjęs?

Vyras vos vos gūžtelėjo pečiais.

- Tuomet jūsų tikslas būtų pasiektas, ar ne? Be to, mums būtina kai ką aptarti, o man reikėjo nusiprausti, taigi pasirodė visai logiška padaryti ir viena, ir kita vienu metu.

"Mano kambaryje jis jaučiasi lyg savo namuose! Šitai jau peržengia visas ribas!" - pagalvojo Petra. Ji buvo tokia apstulbusi, kad net nebandė klausti, kaip jis sugebėjo patekti į privatų jos numerį.

- Jums derėjo nusiprausti savo paties apartamentuose, - rėžė ji, bandydama laikytis oriai. - O dėl mūsų pokalbio, tai planavau už-

sukti į paplūdimį šiek tiek vėliau.

- Vėliau jau būtų buvę per vėlu, - vyras žengė arčiau. - Ši popietė man laisva. O mano paties apartamentai... negi manote, - kreivai šyptelėjo, - kad viešbučio tarnautojai skęsta tokioje pat prabangoje kaip ir svečiai?..

Petra išdžiūvo gerklė - bet ne dėl to, greitai patikino ji save, įsivaizduojamo paveikslo, iškilusio jai prieš akis: jis, stovintis po šilta dušo srove... Tas bronziskai auksinis nuogas kūnas, kai jis muilina savo skulptūrinę tobulybę, tas ištreniruoto pilvo presas, kuris taip aiškiai šviečiasi pro tokį siaurą rankšluostį, kad truputį daugiau ir... "Kaip jis taip ramiai gali vaikščioti po kambarį, aiškiai nesirūpindamas, kad rankšluostis gali nukristi!" - supyko Petra.

- Kaip... Kaip mane radote? Juk nepasakiau vardo, o jūs man - savojo!

- Tai nebuvo sunku. Jūsų senelis labai garsus.

Petra išplėtė akis.

- Jūs jį pažįstate?

Vyras pajuokiamai išlenkė tamsų antakį.

- Argi kuklus tarnautojas gali būti milijonieriaus draugas?

- Kuo jūs vardu? - nepasidavė Petra.

Ar jai pasirodė, ar jis iš tiesų nepatenkintas ir dvejoja prisistatyti ilgiau nei būtina?

- Bleizas, - trumpai atsakė.

- Bleizas?..

- Ar jums nepatinka mano vardas? - metė jis tarsį iššūkį.

Petra papurtė galvą.

- Ne, tiesiog... tiesiog maniau, kad jūs kilęs iš pietų Europos - na, Italijos ar... ar Ispanijos, o gal Graikijos. Bet jūsų vardas...

- Mano motina iš Kornvalio, - pasakė jis.

- Kornvalio?! - nustebo Petra.

- Aha, - patvirtino jis beveik nuobodžiaudamas. - Pasak mamos, jos protėviai priklausė piratų gaujai.

"Piratas? Na, tuomet aišku, kodėl jo odos atspalvis toks ir kodėl jį gaubia pavojaus aura", - padarė išvadą Petra prisiminusi, kad Kornvalio plėšikai iš pralaimėjusiosios ispanų armados pagrobė ne tik galeonus ir auksą, bet ir Ispanijos aukštuomenės moteris, plaukiojusias kartu su savo vyrais.

Taigi jo vardas Bleizas. Ir jam tikrai kažkaip keistai tinka! Bleizas...

- Taigi, kai jau oficiali dalis atlikta, gal galėtume pereiti prie veiksmų? Tas jūsų planas...

- Nenoriu dabar jo aptarinėti, - pertraukė Petra. - Prašom apsirengti ir išeiti.

Ji pasijuto nejaukiai, pagavusi save mąstant, ką darytų, jei jis būtų nuogas.

- Ar kas nors negerai? - sunerimo Bleizas. - Jau persigalvojote? Gal šeima sugebėjo jus perkalbėti ir galvojate, kad vedybos jums visai priimtinos? Galų gale, pasaulyje juk yra ir blogesnių dalykų nei tekėti už pasakiškai turtingo vyro?

- Dėl to visai nesirūpinčiau! - atkirto Petra. - Tačiau man nėra nieko blogesnio už vedybas be meilės, - aistringai prisipažino ji.

- Ar kada buvote įsimylėjusi? - pasmalsavo jis, bet pats greit atsakė į savo klausimą, - aišku, kad ne. Kitaip...

Tas žybčiojimas jo akyse, privertęs Petros širdį daužytis kur kas greičiau nei greitai, šokas, kad aptiko jį savo viešbučio kambaryje ir... Ir kažkas dar! Petros pojūčiai akimirksniu reagavo į tokią laisvą vyro laikyseną, kai jis, atsirėmęs į sieną, rankas sukryžiaavęs ant krūtinės, įtempė raumenis taip, kad jai buvo beprotiškai sunku atplėšti nuo jo savo moterišką žvilgsnį...

- Buvau aš kada įsimylėjusi ar ne, neturi nie-

ko bendra su mūsų... mūsų sandėriu, - Petra stengėsi atrodyti rūsti.

- Tai kada jus ketina supažindinti su tuo Rašidu?

Petra susiraukė.

- Aš... Nežinau! Matote, šiuo metu man dar negalima žinoti, ką sumanė mano senelis. Teta man gan delikačiai papasakojo apie Rašidą, apsimesdama, kad jis tik šeimos bičiulis, ma-loniai sutikęs aprodyti kompleksą, bet...

Kada Bleizo antakiai išlinko, Petra pridėjo:

- Atrodo, jis ne tik daug investavo į šį kompleksą, bet dar ir padėjo jį suprojektuoti. Pasak mano tetos, jis labai gabus architektas.

Petra meldėsi, kad Bleizas nepastebėtų, koks duslus jos balsas. Na, bet jei ir pastebėjo, reikia tikėtis, palaikys tai susižavėjimu savo gerbėjo gabumais, o ne jo paties raumenų vaizdu.

- Ir kada gi tas Rašidas ketina viską jums aprodyti?

Petra truktelėjo pečiais.

- Net nenutuokiu. Pasak tetos, dabar šeichas išvykęs verslo reikalais.

- O jūs, žinoma, tikitės, kad iki jo grįžimo jūsų reputacijai bus pridaryta pakankamai žalos, kad jis nuspręstų, jog nesate tinkama būti jo

žmona? Jei tikrai norite būtent to, negalime  
gaišti nė minutėlės, - bėrė Bleizas, nelaukda-  
mas atsakymo. - Šį vakarą čia, šiame komp-  
lekse, restorane "Venera" knibždėte knibždės  
Zurano grietinėlė, susirinkusi parodyti save ir  
pažiūrėti į kitus. Tai penkių žvaigždučių resto-  
ranas, kuris garsėja puikia virtuve, vyriausiojo  
virėjo sugebėjimais ir šokių salėmis. Manau,  
būtent ten šį vakarą ir reikėtų surengti pirmą  
viešą mūsų pasirodymą.

- Atrodo, ten bus gan brangu, - sudvejojo  
Petra.

- Tiesa, - sutiko Bleizas. - Bet jums juk tai ne  
problema? Minėjote, kad čia apsistojote gimi-  
naičių sąskaita, tad maisto kainą restorane  
galėtumėte įskaičiuoti į jūsų kambario ir...

- Ne! Tik ne tai! - puolė prieštarauti Petra.

- Kodėl ne? Argi jums nereikia valgyti? - nu-  
stebo Bleizas.

- Na taip, valgyti man reikia, - sutiko Petra. -  
Tačiau negaliu tikėtis, kad mano šeima mokės  
dar ir už...

Kai mergina nutilo ieškodama tinkamų žo-  
džių, Bleizas griežtai atkirto:

- Arba imamės vykdyti mūsų planą, arba ne.  
O gal tai tebuvo jūsų vaikiškas įgeidis, dėl ku-



rio dabar gailitės? Jei taip, tai tik gaišinate mano laiką!

- Aš kalbėjau rimtai, - greitai įsiterpė Petra.

- Tuomet puiku. Dabar užkąsime, paskui galėčiau su jumis susitikti fojė apie pusę dešimtos. Na, nebent, žinoma, norėtumėte, kad atečiau į jūsų kambarį truputį anksčiau, tada turėtume laiko, kad...

- Ne, - trumpai tarė Petra ir išraudo sugavusi jos pusėn mestą pašaipų Bleizo žvilgsnį.

- Dabar atrodo ir elgiatės kaip nervinga skaistuolė! Gal tokia ir esate?

Veidui užsiliepsnojus dar labiau, Petra piktai rėžė:

- Neturite jokios teisės man uždavinėti tokių klausimų!

Lengvai nusijuokęs Bleizas pakraipė galvą.

- Ir kas būtų pagalvojęs? Dabar mane tikrai nustebinote! Nervinga skaistuolė, trokštanti, kad ją laikytų palaidūne! Nejaugi tikrai taip netrokštate šios santuokos?

- Ką tik sakiau, kad neketinu su jumis aptarinėti savo... Mano asmeninio gyvenimo!

- Ir dar tikėtės, kad aš viešai labai įtikinamai suvaidinsiu, jog esu to jūsų gyvenimo dalis - netgi labai didelė dalis? - paklausė jis švelniai.

Vyro žvilgsnyje buvo kažkas, privertęs Petros širdį suvirpėti iš pasipiktinimo. Kaip jis drįsta šaipytis? Negana to, sugebėjo pakreipti jų santykius taip, kad viską, kas tarp jų vyksta, kontroliuoja ne ji, o jis! Nerimo šiurpuliukas perbėgo oda įspėdamas, kad situacija gali tapti pavojinga. Bet į savo nuojautas Petra taip ir nesėjo įsigilinti: kažkas paskambino į kambario duris. Mergina sustingo iš siaubo.

- Viskas gerai, - nuramino Bleizas. - Čia tik kambarių tarnyba. Užsakiau šio to užkąsti.

- *Jūs* užsakėte... - Petra įsispoksojo į jį, tada vėl nukreipė žvilgsnį į duris.

- Jums nederė... - Pradėjo ji ir nutilo išraudusi, kai suprato, kad Bleizas tyliai kikeną.

- Žinote ką? - išsišiepė vyras. - Nujaučiu, kad bus smagu. Man patinka jus gąsdinti, panele skaistuole!

Tebesijuokdamas jis linktelėjo, suėmė Petros veidą ranka, netikėtai perbraukė jos lūpas savosiomis, tada paleido ir išnyko vonioje kaip tik prieš atsidarant viešbučio durims, pro kurias įnešė užsąkytąjį maistą.



- Jau nusiraminate?

Krūptelėjusi Petra metė žvilgsnį į Bleizą, išlindusį iš vonios kambario. Vis dar apsvyniojęs tuo pačiu rankšluosčiu, su elektriniu skutuvu vienoje rankoje, kita jis tepė kremu ką tik nuskustą veidą. Merginos širdis ėmė daužytis jau nebe dvigubai, o trigubai greičiau, ir baimindamasi, kad ji nesudužtų atsitrenkusi į jos krūtinės sieną, Petra staiga nusuko žvilgsnį.

"Dėl Dievo meilės, kas gi man darosi? Na taip, jis skutasi. Na tai kas?.." - *Na tai kas?* - pasipiktino jos moralė. Tai juk vyriško intymumo veiksmas. Skutasi jos numeryje... Jos vonioje!

- Mmm... Galėčiau prie to priprasti, - vertinamai nužvelgė gausiai prikrautą padėklą Bleizas. - Įpilkite ir man puodelį kavos, gerai? - paprašė, eidamas vonios link. - Mėgstu juodą ir stiprią, be cukraus.

"Įpilti jam kavos? Ir kas gi jis manosi esąs?!"

- A, tiesa, - pridėjo vyras stabtelėdamas. - Jau užsakiau stalėlį dviem "Veneroje". Pasakiau, kad įrašytų į jūsų numerio sąskaitą. Mums labai pasisekė. Jau beveik visos vietos buvo užsakytos. Ar nemanote, kad įvykiai klostosi kiek lėtokai? Galėčiau persikraustyti

pas jus ir taip...

- Ne!

Petra buvo ir įsižeidusi, ir apimta siaubo. Nėgana to, kad ją gėdina, dar ir pašaipiai kankina!

Verdamas vonios kambario duris, Bleizas dar mestelėjo:

- Žinote ką? Manau, tikrai galėčiau pasimėgauti ir nevaidinti, kad jus gundau, o padaryti tai iš tikrųjų. Jei tik panorėtumėte...

- Ne! - Šį kartą Petros atsisakymas buvo dar aštresnis. Mediniu balsu ji dar pridėjo: - niekada!

- Ak, taip! Buvau pamiršęs, kad mūsų skaisčioji panelė tausoja save svajonių jaunikiui ant balto žirgo! Ką gi, svajokite, tik žiūrėkite, kad tos svajos nepavirstų košmaru... Ar čia mano kava? - pasiteiravo atsainiai, stengdamasis išgelbėti puodelį nuo perpildymo.

Įpykusi dėl jo pastabos, Petra išplėšė puodelį jam iš rankų.

- Ne, ne jūsų! - suriko. - Jis mano. Sau galite įsipilti ir pats!

Nė kiek nesutrikęs Bleizas pasiėmė tuščią puodelį, o Petrai savo tuščią pergalę teko nuryti su karčia juoda kava.

Susimąščiusi mergina stebėjo, kaip akivaizdžiai mėgaudamasis vyras įniko valgyti. Jos planas buvo ne toks. Petra įsivaizdavo atvirą ir akivaizdų flirtą paplūdimyje, porą viešų pasirodymų, gal dar kokį kartą papietautų kartu, bet tik ne tai!

- Ateikite užkąsti. Užsakaiu pakankamai mums abiem, - pakvietė Bleizas.

- Matau, - kandžiai sutiko Petra.

Ji jokiū būdu negali leisti savo šeimai mokėti už tai, ką dar prie jų sąskaitos sumanė pridėti Bleizas. Dėkui Dievui, ji turėjo kelionės čekių ir kreditinę kortelę, kurioje krikštaitėvis, tikriausiai slegiamas kaltės jausmo, prieš išvažiuodamas į tolimuosius Rytus paliko gan padorią sumą.

- Aš juk uždirbu, - nusišypsojo Bleizas.

- Ačiū, kad priminėte, - įgėlė Petra. - O jei jau apie tai užsiminėte, argi dabar neturėtumėte?..

- Nesijaudinkite, - nuramino vyras. - Turėjau pasilikęs keletą laisvadienių ir pamaniau, kad tinkamas metas jais pasinaudoti. Tad esu jūsų paslaugoms. Jei mūsų Rašidas slapstosi, drįščiau teigti, kad išsisukti jam bus gana sunku. Taigi mes su jumis stengsimės, kad viskas at-

rodytų kuo natūraliau. Ar esate tikra, jog nenorite, kad persikelčiau čionai? - viltingai žvelgdamas į plačią lovą, pasiteiravo Bleizas.

- Visiškai tikra! - iškošė Petra pro sukąstus dantis. - O kai baigsite, būčiau labai dėkinga, jei apsirengtumėte ir išeitumėte.

- Išeiti? Taip greitai? Maniau, praleisime šiek tiek laiko, kad geriau vienas kitą pažintume.

Savo sielvartui Petra suprato, kad veido išraiška išdavė ją anksčiau nei jis pradėjo kvatotis.

- Jums teks padaryti kai ką daugiau, jei nusprendėte visus įtikinti, kad su manimi bučiuojatės, jau nekalbant, kad mudu esame meilūžiai! - įspėjo jis, nustojęs kvatoti.

- Mokėsiu jums už tai, kad vaidintumėte taip, jog net aš patikėčiau! - akmeniniu veidu sviedė mergina.

- Atrodote labai sukaitusi, - pastebėjo Bleizas, nekreipdamas dėmesio ir į Petros pastabą, ir į jos įtūžį. - Patarčiau palįsti po dušu. Tiesą sakant, jei norite...

- Nedrįskite! - pertraukė mergina išraudusi.

- Nedaryti ko? - paklausė jis tarsi nekaltai. - Tenorėjau pasisiūlyti atsukti čiaupą!

Petra metė į jį žaibišką žvilgsnį.

- Ačiū, bet aš pajėgi ir pati!

Mergina karčiai gailėjosi leidusi suprasti, kad vis dar tebėra skaisti. Akivaizdu, kad Bleizas mano, jog tai labai linksma ir, be abejonės, toliau iš to šaipysis. Nebent ji ras būdą, kaip jį nutildyti!



Prieš atsiliepdama į telefono skambutį, Petra dar kartą žvilgtelėjo į savo atvaizdą veidrodyje. Apsivilkusi naują kreminį kostiumėlį, ji jau buvo beišeinanti pro duris. Atsargiai pakėlusį ragelį, atpažino tetos balsą.

- Norėjau paskambinti anksčiau, - ėmė atsiprašinėti teta. - Ar viskas gerai? Jaučiuosi tokia kalta, kad taip netikėtai palikau.

Petra patikino, kad viskas gerai, ir su nerimu ėmė laukti kvietimo aplankyti šeimą ir galiausiai susitikti su seneliu. Tačiau ragelyje stoji nejauki tylą, paskui teta neįtikinamai ir skubotai paaiškino, kad dėl tam tikrų susiklosčiusių šeimos aplinkybių jos negalės kartu praleisti ir kitos dienos.

- Petra, pagaliau tavo senelis jaučiasi šiek tiek geriau! Nors gydytojai vis dar sako, kad

jam reikia poilsio. Jis taip trokšta tave pamatyti!..

"Kažkas tetos balse skamba dar neįtikinamiau" - karčiai nusprendė Petra.

Na, ji tikrai neketina meluoti, kad lygiai taip pat trokšta susipažinti su seneliu. Kas žino ko, šitaip elgdamasis, jis siekia? Gal nori priversti ją pasijusti tokia vieniša, jog galiausiai savo noru tiesiog kris į jai siūlomo vyro rankas iš dėkingumo, kad šis išgelbėjo nuo vienatvės?

- Man taip gaila, kad mano šeimyna, seserys ir jų vaikai išvykę, - tęsė teta. - Bet kai tik grįš Rašidas...

- Nesijaudinkite dėl manęs, teta, - pertraukė ją Petra. - Pramogauti puikiausiai galiu ir pati. Tiesą pasakius... - Petra užsikirto susimąsčiusi, kiek gali sau leisti pasakyti.

Akivaizdžiai nesiklausydama, teta nutraukė ją vidury sakinio:

- Yra kelios ekskursijos po kurortą. Galėtum ten apsilankyti, kol grįš Rašidas. Pavyzdžiui, auksinį *souq*....